

ШУМАДИНЈА,

Л И С Т Ъ З А

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ налази сваке Суботе. Цена в одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа се 3 вр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 42.

Опомене изъ дѣтинства краля римскогъ.

(Продужено)

У овомъ жалостномъ погледу краля римскогъ лежао е изразъ вѣчногъ разстанка. Одъ тогъ дана биаше онъ навѣкъ лишень свию изгледа, и последня честь, коя му е учинѣна, и кою би заръ до смрти имао, да е до нападаюће му круне дошао, биаше посѣта цара рускогъ и краля прайскогъ у Румбуль-у, кои су владоаици по поздраву царице Марие Луйзе зактевали, да виде малог а краля.

Шестъ недѣла по овомъ догађаю обитавао е наполеоновъ синъ едно крило дворца Шенбруна у околини Беча, и садъ е настао за њѣга онај усамљени животъ, кога празноћу и опасности онъ баръ онда јоштъ ние познавао, но у овой усамљености остала е при њѣму она, коя га е една могла склонити на одлазакъ изъ Париза, а и Азурове шарене уши биле су му повољна забава; као кодъ свакогъ дѣтета, избрисала се изъ њѣгове душе она тайна слутња, коя му е умила онолико противљивъ противъ одлазка изъ тилѣрскогъ двора; — напротивъ њѣгова вѣрна чуварка осећала е при помислу на судбу овогъ царевића ову тежину бола и туге; противъ које е безазленомъ царевићу дѣтински узраст био штитъ. Кадъ су сви готово европски владоаици били у Бечу на конгресу скупили се, наслушала се она угрожавајући претњи противъ овогъ невиногъ дѣтета. Они говорају: „ми смо били сувише великодушни; Бонапартино племе ваљало е сасвимъ утаманити, — њѣговогъ сина осудити на вечно безженство и бацити га у какавъ тавничарски манастирь.

Тада е господична С... свакадъ у највећемъ страу и туги долазила младоме краљу; сматрала га е сузнимъ очима и са любовномъ зебњомъ рођене майке, којој су лѣкари одузели надежду да ће јој се чедо преѣћи. Но е само њѣно повѣрително обхоћенъ са несрећнимъ царевићемъ биаше гвозденимъ ланцима ограничено. Њој су сирѣчь грозили, да ће јо у Француску натрагъ оправити, ако она дрзне, говорити што краљу римскомъ о њѣговомъ отцу, о отечеству и о догађаима, кои су га у Аустрију довели; и за њѣжно срце ове дѣвојке биаше то горка туга, гледати, како се изъ ума њѣногъ питомца губи свака опомена на оно, што е онъ био, а шта е садъ

и каква му тавна и горка судба предстои; едну но неизвѣстну утѣху налазила е она у томе, што такве мисли непогрожаваю млађану му душу; — онъ ние опажао тереть лукавогъ полицие надзиравања, коя га е окружила читавомъ мрежомъ шпиона, коя му е удвоявала страже, и коя е одъ њѣга удаљавала свако лице или вѣсть изъ Француске.

Но при свемъ томъ доспела е ипакъ една вѣсть чакъ до најтаиниј углова ове великољпне тавнице: велики царъ, сирѣчь Наполеонъ, извезао се изъ Кана на Француску земљу и обећао е народу свомъ а и другимъ саяюзнимъ му народима, да ће онъ своју супругу, царицу Марию Луйзу и свога сина, краля римскогъ вратити у Француску. Она е дакле изчевивала ослобоћенъ одъ каквогъ одважногъ дѣла и изненадногъ силногъ удара, кои би лежао изванъ свию граница могућности и надежде, да се ние ту радило о бићу њѣговогъ сина коме е онъ царску круну спремао. С... ние за Бога смела никомъ изустити свое наданъ; само понекадъ, кадъ е малогъ царевића у наручию држала, уплела е она у безсавезне рѣчи съ којима се дѣца задовољаваю, по неку пламениту искру њѣни мисли и пуногъ јој срца. Ноћ е била баръ њѣна; колико е пута стајала она ноћу замишљива на прозору, и управила погледъ свой у силно разпламћеномъ воображеню на дальни западъ, изгледајући одважне и јоначке ослободителъ, и препоручуюћи Богу овогъ чедо Француске, за кога се е любовъ читавогъ едногъ великогъ народа сасредоточила тада у срце едне слабе дѣвојке?! Но, ахъ! ниодкуда гласа, и предметъ оволике зебнѣ и страховања наклађавао е уцвѣлној души њѣној овај силни тереть удвоеномъ любви својомъ.

Едногъ дана биаше се она на балкону дуже но обично забавила и при повратку у двореку башту чуе она јасну войничку свирку, коя е издалека до ушию њѣни допарала; она дође незнајући узрокъ овогъ веселя, у предсобие римскогъ краля, и опази на лицу свию присуствуюћи вѣрни необичну бледоћу и суморностъ. Она ѣй запита дрктећимъ гласомъ: „Шта е? — „Ова весела свирка... — Шта е то, шта значи?“ — „Прославља побѣду у страховитој битки“... — коју су они (саязници) добили?“ — „Царска е гарда уништена.“ — „А царъ?“ — За навѣкъ изгубљивъ“.

Онда се јошть нѣе знало име Ватерло, нити рѣшителне послѣдице ове крваве битке, али у радости Аустријанаца назирала е она одсудну пропасть Француза и ушла е дрѣћући у собу онога, кога е законодавно тѣло у Париау прогласило за цара францускогъ подъ именовъ „Наполеонъ II.“ Млади краљ стаяше на прозору, гледао е доле на войничку банду, коя е царици аустриской свирала, и подскакивао е по такту музики. — Ахъ! то бияше за ню ожалошћену сувише; она притрчи къ нѣму, подигне га оданде, однесе га у найдалѣи угаль собе, обавие га рукама и своимъ шаломъ, да само не слуша ову срце јој раздирућу музику: сирото дѣте плакало е, али она е лакше сносила нѣговъ боль и вику, него ли радость, кою е пређе изьявљивао.

Одъ тогъ дана пристизале су вѣсти за вѣстима; дознало се, како е царъ Наполеонъ осућенъ, да на едномъ донде готово непознатомъ пустомъ острову у средини синѣга мора као заточникъ умре, како е онъ проглашенъ као мртавъ за цѣо свѣтъ и да никадъ више ни свою супругу ни единца сина неће видити смети. Оваква безпримѣрна несрећа после тако пресайше славе разиламтила е воображенъ господичне С . . . Ню е непрестанце мучила мисао о нѣзгној туги несрећногъ цара, кога су живогъ убили у срцу свога дѣтета. И тако е она дошла до тогъ убеђеня, да по преимуществу нѣой, коя е имала готово изключено право на любовъ младога краља, у дужность спада да баръ еданпутъ у мислима сѣдини изгубљногъ отца са изгубљнимъ синомъ, и силна е чезня обузме, да спроведе цару преко пучине пространогъ мора буди какавъ мали споменъ краља римскогъ.

Но нѣной су намѣри стаяле на путу велике запреке. Све силе које су цара са престола бациле и живогъ га сараниле, заключиле су, да одъ свое стране пошлю по едного комисара, кои ће мотрити на сваки коракъ високогъ заточника, као да Енглеска нѣе била довольни тавничаръ. Аустрија е пакъ хтела, да нѣногъ комисара, у острово Св. Ђене прати и г. В . . . , професоръ бильословля (ботанике).

Г. В . . . бияше еданъ одъ они люди, коихъ садъ све манъ и манъ има, и кои ће скоримъ са лица землѣ нестати. Оданъ свимъ срцемъ и душомъ природословнимъ наукама, прешле су му надъ главомъ толике буне, покрети и Европу потресавоући ратови, безъ да е то све кадро било, нѣга и найманъ пореметити у нѣговомъ умованю, и побѣда саюзника надъ великимъ царемъ имала е сасвимъ незнатанъ упливъ на нѣгову ботаничку башту, гди се сасредоточили нѣгови научни опити, страсти и савъ нѣговъ животъ. Онъ е био еданъ одъ они самосвойствени люди, коихъ ученость сваки радо похвалюе; будући е у томе удивленю и похвали умешано и неко чувство сажалѣня са осталимъ нѣговимъ недостаткомъ светскогъ изображеня, које се свакадъ као примѣтба похвали нѣговой додае. Као и сви остали люди изванъ чиегъ круга лежи, да неке интересе заступаю да се за исте бори, да мѣнѣя оснива и людска дѣла оценява, бияше г. В . . . по нарави добаръ и благъ. Више е онъ већъ пута случайно поздравляо се и разговарао са господичномъ С . . . , кадъ е ова, ползуюћи се дугимъ сномъ свога питомца, отишла са вѣрнимъ пратиоцемъ Азуромъ у ютру у башту, да се наслађуе свѣжимъ ютреннимъ

воздухомъ. То е дакле био онај научни мужъ, кои се е путованѣмъ аустрискогъ комисара у Св. Ђену хтео ползовати у томе, да се упозна са царствомъ била овогъ удалногъ каменитогъ острова подъ южнимъ сунцемъ; оданде е намѣравао, отићи у Африку и на южномъ прибрежю ове части света (предгоръ „добре надежде“) поупнити и усавршити свой бильословни кабинетъ, којега су недостатци били нѣму често изворъ туге и неразположеня. Господична С . . . осећала е, да едина надежда нѣна лежи у томе мужу, и цело нѣно мишленѣ ишло е на то, да изнађе средство, како ће одъ нѣга измамити обѣанѣ, да ће нѣну найтоплию желю испунити.

На неколико дана затимъ посѣти Г. В . . . последњи путь лепе Алее вѣгове любиме Шумице сматраюћи душевнимъ удивленѣмъ на дрвима и лишћу дрѣтаюћу росу, почемъ е далъ споредномъ едномъ Алеомъ одъ главне само оградомъ растављномъ пошао быо. Кадъ не бы толике иляде бисера внимао, кои су се првимъ зрацма ютренѣгъ сунца осветлѣни, као рубини и смарагди сѣяли, то бы онъ, не преко ограде, почемъ е ова висока была по крозъ празна места исте, бело одело неке девојчаце примѣтио, коя е истомъ стазомъ уздужъ ишла. Ботаникъ застане кодъ едного младогъ јошть нѣскогъ дрвета, које е одъ столѣтны сусѣда окружено было, да се дивн предиваюћој се роси а потомъ га снажною рукомъ увати и потресе.

Одъ дрвета овако потресеногъ падоше илядама капљи, а лака се вика иза ограде зачу. Професоръ беше само неколико коракля одъ врати коя су на огради была удалѣнѣ, и кадъ до нѣи дође угледа Господичну С . . . коя е смешећи се нѣну орошену алыну брисала. „Ахъ Господична!“ говораше професоръ поцрвенивши као ракъ, „молимъ васъ иляду путѣй за опроштѣнѣ . . .“

„Та останите! не мари то ништа,“ одговори господична С . . . пошавши и далъ, као да бы нѣно продаѣнѣ наставила, докъ е међу тимъ Ботаникъ, повтораваюћи своя извинѣня, покрай нѣ ишао. Онъ бы се лако збогъ свое несреће утѣшио, да е о првој радости младе Господичне и слутити могао, коя е видла, да јој е могуће, да съ нѣимъ користанъ разговоръ тичући се младогъ цара поведе. А ко бы могао емчити, да е ова радость ни ста башъ одъ ђаволства и несташлука была, кою каква шеснаестогодишња девојчица у нѣна найбола дѣла мѣца?

Прве речи нису имале скоро никакве свезе, као и сваки каквомъ забуномъ прекинутый разговоръ, или усиљна учтивость. Найпосле стану мудати, и господична С . . . сваки часъ се бояла, да јој се планови не покваре ако се онъ одъ нѣ опрости. На срећу пакъ Г. В . . . спадао е у ону много числену классу людѣй кои на разстанакъ лако не мисле. Она е примѣтила, како онъ о своемъ путу камерава говорити; нѣе дакле ваше оклевала но започне. — „Господиѣе, можда желите овой шумицы збогомъ казати? — „Да, Господична, али горко збогомъ.“ — „Заръ бы радѣе у Шенбруну остали?“ — Г. В . . . мирно стане, и пруживши обе руке повика: — Заръ би могуће было да се човекъ на овакомъ лепомъ месту срећнимъ не осећа?“ — Господична С . . . повтори тихо тресући главомъ: — „срећнимъ?“ — Заръ ово сумнително питаѣнѣ и за васъ важи?“ питаѣнѣ е про-

професоръ смеюћи се. — „за мене? вы сте хтели казати, да самъ я врло млада, да се јошть сада тужимъ.“ — „Е пакъ кога ће се иначе ово питањѣ тицати?“ — „Ил' е то можда тайна?“ — „Ніе Бога ми, та заръ вамъ новине нерасясняваю причину. — „Я редко читамъ новине.“ — „Заръ не познаете Госпою Маршандъ, коя седи у дворцу?“ — „Не познаемъ.“ — „Она е една добра и почитаня достойна жена, коя е царицу и краля римскогъ у Немачку допратила, па тога ради нѣну фамилію а нарочито единца сына оставила. Она е сама овде.“ — „Али нѣнъ синъ може доћи и кодъ нѣ се станити, или се она може доцнѣ къ нѣму вратити.“ — „Не може Господине, еръ е сву надежду изгубила.“ — „Како то.“ запита професоръ, па стаде, ал' не да какво растѣніе сматра, но да болъ пазн; еръ люде, кои се са светомъ слабо обходе, яко се тиче каква приповедка.

„Баръ знате све што се цара Наполеона тиче? Синъ Гос. Маршандъ пратио га е.“ — „Као вы младогъ Принца.“ — „Добро, ал' мы живимо овде као у некомъ заточенис, и до неколико дана смо у Фрайцуской; ал' ће онъ тамо као у робству живити.“ — „Наполеонъ?“ — „А съ нѣмъ и они, кои су кодъ нѣга. Тако удалѣни и раставлѣни одъ нѣвогъ отечества, нѣнове фамиліе; подъ непрестанимъ надзираѣмъ, бдителномъ полиціомъ; далъ сама стѣна, а около войницы; и тихимъ гласомъ к' томе придода, „ови комесари, коє вы пратите; вы имате право; еръ Госпою Маршандъ живи јошть доста срећно у Шенбруну.“ — „Али нѣнъ ће се синъ вратити.“ — „Ахъ, неће, онъ га ни трепутака не оставља, то е дужность срца, кою онъ испуњава. Онъ ће остати кодъ свогъ цара, до годъ царъ живи казала е синоћ нѣгова майка плачући, и я се морамъ Богу молити; макаръ га више и невидла. Ахъ господине, то е грозно свою децу не видити, а знати да су несрећна.“ — „Да видите господична, не треба толико за тимъ тужити . . . ни претеривати . . . Та Госпою може нѣномъ сыну писати, а онъ ће јој често, свакогъ месеца одговарати.“ — „Боже сачувай! Забранѣно јѣмъ е писати; шта треба далъ да кажемъ? Увекъ јѣ вреба по еданъ чуваръ, кои и чує и види.“ . . . Професоръ садъ ништа више ніе могао опровргавати, и иѣаше далъ спустившій главу, као накавъ прѣтель, кои ни привидно баръ утѣхе више нема. — „Па и овде,“ продужи Господична С . . . као да сама собомъ говори, немамо никогъ, кои бы насъ посѣтио, нити имамо прилике да какво невино, али драгоцено писмо понѣмо или добиемо; еръ међъ странцыма немамо доброгъ прѣтеля“. . . — „Та имате, вы опетъ претеруете, добро дете мое, говораше Г. В. . . еръ и я идемъ на св. Глену.“ — „Ал' вы се нећете примити, да писмо о ве јдне майке тамо предате? — „Зашто не?“ — „Ал' е то опетъ исто те исто: све силомъ, нема ту поверителности и вы ће те писмо показати.“ — „Ако оћете, я ћу га сакрити“. . . — „Гди ће те га сакрити?“ — „Међъ коимъ травама и кутѣяма, коє собомъ носимъ. Притомъ сваки зна, да се я више са Ботаникомъ а не политикомъ занимамъ.“ — „И вы ће те га сами Г. Маршанду предати.“ — „нѣму самомъ.“ — „У тайности?“ — „Ахъ! господине“. . . И две јој се велике сузе засветлише у очима. . . — „Вы ћете доћи дакле у јутру у шумицу?“ — „Ако вы оћете.“ — „У овай истый часъ?“ — „Ако вамъ

е овай часъ наймили.“ — Девойка пружи обе руке овомъ изредномъ човеку, у коє е онъ едва своє метути усудио се.

(Край слѣдує.)

М р и н ц е .

Еданъ офицеръ, кои е бѣо сынъ едногъ угостителя, крѣо е станъ свога отца и увекъ се е издавао за благородника. При одной части, кадъ е онъ о своемъ благородству говоріо, рекне му еданъ коє е нѣвогъ отца добро познавао „я познаемъ вашегъ отца врло добро, онъ е врло милостивъ справѣ свакога, свакога радо прима, и нѣгова кућа у коє оћете време свакомъ е отворена.“

Два Енглеза ручали су едномъ заедно, и после други важни разговора поведу речъ о своимъ трговинама. Еданъ одъ исти хтео е увеличати свою трговину одношенѣмъ коє са трговцима има и рекне „я трошимъ у мојој канцелларіи 100 фунти мастила годишнѣ. „Шта? рекне онај другій као зачућенъ „та я толико узштедимъ годишнѣ, кадъ точку на і немећемъ и кадъ апострофе () не употребимъ.“

Питали су едногъ шта е Опера, и онъ врло ладно одговори ово „кадъ е една стваръ тако будаласто написана, да е човѣка стидъ да говори, она се пева.“

Едне новине јвиле су пре краткога времена да у Кантону у Хини има 24 енглески, 8 американски, 5 нѣмачки, 5 француски, 4 руске, 2 португалске, 2 перуанске, 2 ерменске, 16 муамедански, 4 юдейске, 4 холандске и 11 разни други народа трговачки кућа.

С м ѣ с и ц е .

У Лондону се налази костуръ едногъ грдногъ Кита, у здаѣию едномъ нарочито зато саграђеномъ. Ово редко животно пашли су одавно неколико рибара недалеко одъ Остенде али мртво, и съ великомъ мукомъ помоћу три чамца добро съ людма снабђвенима изнесу га на прудове недалеко одъ остендскогъ пристаништа, ту изсеку а потомъ балсамираю. Савъ костуръ у дужини има 94 стопе, а у ширини 18. Сама е глава дугачка 22 стопе, дакле четири човечя боя, а репъ заузима двадесетъ и три стопе. Цело животно било е тешко, као што е изнаѣено преко 480.000 фунти, а костуръ јошть садъ има 70.000 фунти; изъ самогъ нѣвогъ сала добиена масть износила е 40.000 фунти. Више славни естествоиспитателя, а међъ овима и французъ Кувиръ, мисле да е ово морско чудовиште, коєе досадъ подобно јошть нѣе виђено, найманъ 900—1000 година морало имати, и као поузданъ основъ наводе то, што су рекавице на пераица сасвимъ отврдле, и у тврду се кость предтвориле, одкуда се безъ сваке сумнѣ толике године ове рибе известити могу. — Костуръ садъ стои на скеламъ, коє су одъ самога гвожђа начинѣне, и сваки кои то први путъ види, тако се мора упрепастити да текъ мало по мало одъ чуда къ себи долази коє му овай витъ проузрокує. Нарочито су грдна перая на прсима, коє би се заиста за какву руку съ четири прста узети могла и коє прва пазљивость посѣтителя привуку. Грудна перая вита несастое се изъ вруги жила, као обично

у остали риба, него изъ костію и мишића, као у предњимъ ногама скоро свию сисајући животина. У трбуу костура воде едне спуштене степени, као што се горе на ртеничи столице за седењ налазе, а и астали са природословнимъ књигама, да би се човекъ по вољи забављати могао. —

(Очи муве). Ништа ме тако неувеселява, као очи мува и њиховъ саставъ, подъ увеличателнимъ стаклама. ерѣ и има многостручни. Очи имъ се саставъ изъ две полукугле, кои округла површина подѣљна е у чисто-правилне шестоугаѣ. У средини свакогъ стои зеница. Сваки е дакле шестоугаѣ едно око. Почемъ мува у свакој полукугли 4000 такви шестоугла има, то притяжава она 8000 очию; по неки лептирѣ 17 хиљада; госпоице (бубе неке) до 36 хил. — Три мала одъ зенице у троуглу стојећа проста ока, немогу се у свию чисто видети. Найболѣ се виде кодъ велики стрмљна. Управо се незна, нашто имъ служе; али посредствомъ велики састављни телескопа, лептирѣ иј текъ у својмъ совершеномъ станю, кадъ и крила има, добие, почемъ пре тога у чаури сасма мале кратковидне очи има. По неки ноћни лептири имаю поредъ велики очию јоштѣ и два мања ока, да би ноћу јоштѣ болѣ видати могли.

— Израчунато е да е годишњѣ потребно четрнаестъ хиљада милиона свилени буба, да би се свила начинила, коју Енглеска само годишњѣ троши.

ђ. М. П.

ГГ. ПРЕНУМЕРАНТИМА.

Шумадинка нив престала излазити, само овај месецъ дана неуредно е излазила, а то се чешће догађало свима ербскимъ листовима, и непрестано ће се догађати, докъ се неведе она поштанска уредба, која по свимъ земляма постои, да се гг. пренумеранти на поштама могу пренумерирати и новце положити. Свакѣ ће се зачудити кадъ чуе да е изъ окружны места само нѣи 4 платило за целу годину а 18. за прошла три месеца. При оваквомъ плаћању кодъ оваквогъ трошка кадъ трипутъ на неделю овај листъ, излази, нив никакво могуће излазити на край. Предплата нив се тражила напредъ, али требало е по истечению она три месеца послати е. Ми некривимо гг. пренумеранте у окружјама, ерѣ требало е свакомъ доћи и понекади а то нив имао ко свуда чинити, ми иј молимо сада учтиво да по 4 цванцика за ова прошла 3. месеца незабораве што пре послати, а тако исто да пошало и одъ прошле године кои шта имаю давати, ерѣ одъ прошле године остало е 840. фор. ср. вересіе. Шумадинка едино сбогъ тога неплаћана, неће моћи за ову годину излазити трипутъ на неделю као до садъ, али излазиће непрестано, и то сваке суботе; шта знамо друго чинити, вѣштѣ лѣкарѣ одсече ногу болестнику да му животъ спасе, то смо средство и ми узели, и одсадъ ће Шумадинка излазити еданпутъ на неделю, да јој се само животъ одржи. Цена е одъ 1. Априла чакъ до нове године 4. цв. и по. Онима у окружјама што су за годину платили повратиће се по 7 и по цв. — Учредникъ одсуствуе на дуже времена изъ Београда.

ОГЛАСИ.

Подписаный продаемъ изъ слободне руке мой еданъ просторъ землѣ, подъ старомъ родномъ горомъ, постоећи преко могине у атару села Трияна у окруж. Пожаревачкомъ кой се граничи, съ восточне стране до кривога раста на утрини реченогъ села, са западне стране до шанца Петра Митровића и њгове браће изъ Пожаревца, са сѣверне стране до старогъ друма, са јужне стране до ливада села Трияна и коловозскогъ пута. Зато ко бы имао волю овај просторъ землѣ, кои се може за врло добру ливаду употребити, купити, нека се мени поради погодбе прѣяви.

У Смедереву, 25. Апр. 1857.

(1—3) АКСЕНТИЈ МИХАЙЛОВЪЪ.

Прак. канцеларије среза подунавачкогъ.

Браћа Величковци у БЕОГРАДУ

преместили су свою трговину, која е до ђурђева дне ов. год. постояла у чаршии спрѣху седамъ звезда, у свою кућу на великой пѣнци. (98—1,3)

Свима кои су намерни да зидаю цѣлосходне и лепе куће, као и овима кои би око Београда или ма гди у внутрености Србије полѣска добра за премеравањ имали: нудимъ мое услуге као Архитектѣ и Инженѣрѣ у вандужностно доба, съ тогъ приметбомъ, да се послова изванъ Београда само за време годишњѣгъ школскогъ одмора примити могу.

(2—3) Професоръ Јосимовићъ.

(2—3) Подписани препоручуе почитаемомъ публику садъ башъ изъ Беча дошавше готове ХАЛЪИНЕ, одъ разне величине, кроја и квалитета, подъ најевтинию цену. Наручбине такође примаюсе. Стовариште е у кући г. Шоповића у чаршии.

ФИЛИПЪ МОРТОНЪ.
изъ Беча.

Кафана постоећа на теразин кои се 1 путъ Јосифова, 2 путъ кодъ златногъ паува звала, явљамъ почитаемомъ публикуму и страшимъ гостима да се иста кафана одъ сада кодъ „Айдукъ Велька“ зове. У исто време давајући на знањ да самъ означену кафану съ добримъ квартиромъ, цѣнемъ, вломъ, шталомъ и послугомъ снабдио, за кое я долеподписани свакомъ госту ячимъ.

Илья Николићъ.
кафеция

(3—3)

ХАЙНРИХЪ ХИРШЪЪ. изъ Беча, што талецѣра и тргуе са собнимъ намештаемъ,

препоручуе свою новоснабдѣвену продавницу најразличити политирани ствари најновиѣгъ вкуса а цене врло евтинѣ. Притоме прима се и наручбине, кою такође обѣћава најсавестније извршити. Обитава у Београду у здаию „кодъ елева.“ (3—3)